

VID
MALMÖ PAR BRICOLES
50-ÅRS JUBILEUM

DEN 19 MAJ 1928

ARIOR OCH KÖRER
UR
"KRONOS"

FESTSPEL

VID FIRANDET AV
MALMÖ PAR BRICOLES

50-ÅRS JUBILEUM

DEN 19 MAJ 1928

TEXT: ANDERS PRAG
MUSIK: N. G. ZETTERGREN

KRONOS

allegorisk, symbolisk, kvasifilosofisk,
musikalisk, dramatisk världshistoria från gråaste forntid
till rödaste nutid i två små avdelningar.

PERSONER:

Kronos, tidens gud.

Clio de Historia, historiens gudinna.

Helga, det godas princip.

Håken, det ondas princip.

Sten Troglodyt.

Asiattila.

Kämpe Viking.

Munk av Mörker.

Signor Renaissance.

Monsieur Roccocoq.

Madame Roccococotte.

Francois Revolte

Otto von Blut und Eisen.

Ett jazzpar.

Muskelman.

Professor Hjärna.

Figurer ur
Kronos'
bilderbok.

Kör och orkester.

FÖRSTA AKTEN

FÖRSPEL

PROLOG

På evighetens hav vältra väldiga vågor,
och brusande bränningar brytas till skum,
ett sorl av fåvitsk ävlan och aldrig lösta frågor
är symfonin, som tonar i världens vida rum. —

Och stundens sanning strålar, förbleknar fort och dödas,
i glömska den sänkes, i svepning av förakt;
men stiger upp från ljuset, på nytt sig låter födas
att gå i nytt triumftåg i nya färgers prakt.

De svaga mänskokrypen, de söka sanningsflamman,
men kämpa vid irrbloss all livets bittra strid,
det onda och det goda gå länkade tillsammans
i brottning med varandra till världens sista tid. —

Dock, giv åt skämtet rum
i spelet som skall följa,
och låt dess salta skum
begransa allvars bölja!

Gossröst. (Till stadshusets i Stockholm timlåt.)

Spill icke tiden, snabbt den förgår,
stunden är liden, timklockan slår.

Håken.

Ers rутtenhet, I saden glyttar;
var detta ord väl sagt med flit?
Då tror jag knappast att det nyttar,
att vi i kväll ha sökt oss hit,
vi knackat på din murkna dörr,
som många, många gånger förr.

Kronos.

Då är det underbart att du,
som ränner här så rent förbålt,
ej hunnit lära dig ännu,
att än du går i glyttakolt.
I milliarder år jag satt
och stirrade uppå min navel,
tills utur Chaos' svarta natt
det uppstod växter, djur och avel;
och millioner år ännu,
tills människan en dag var färdig
och för en högre uppgift värdig,
då först, min lille vän, kom du!

Helga. (Mel.: C. M. Bellman.)

Kära Farbror allt du vet,
hela stjärnrulljangsen;
och åt dig varenda komet
viftar snällt på svansen.
Vi ha kommit hit, vi två,
för att ljus i en fråga få,
ljus från visdomsglansen.

Håken.

Ty jag bär välden, och jag är makt,
mina vapen är inte palmer,
den hela värld under mig jag lagt,
allt medan du piper psalmer.

Tyrannens spira, den svänger jag,
jag hetsar en vrålande massa,
en segerherre i blodiga slag,
en filur uti anförtrodd kassa. —

I diplomatin finns det finaste gäng,
som jag värderar och känner.
Med luffar'n på härbärget delar jag säng,
jag har präster, doktorer som vänner.

Då flickan går hem från sin första dans,
jag följer

Helga.

. hav undsyn jag beder,
hos dig det aldrig barmhärtighet fanns,
fördärvar'n av tro och av heder.

Vi skulle ej gräla, vi skulle ju blott
vår kär' onkel Kronos här spörja,
om segern lutar mot ont eller gott —
— på det här sättet Håken vill börja!

Clio.

Som ett tidsfördriv och en munter lek
jag uti arkiv och bibliotek
bedriver mitt nojs med de vise män
som se'n gå till torgs med — "sanningen".

Kör och orkester.

Vid Kypris' ö är den farkost förtöjd,
som jag styrde i stormiga skiften,
jag har räddat mig fint, och jag sjunger förnöjd,
ja jag sjunger all livets rödaste fröjd,
tills jag slukas av glupande griften.

Ty en sång om liv och kärlek och skämt
skall lysa och värma i världen,
och en nådig norna har förutbestämt,
jag skall svepas av sång och kärlek alltjämt,
när jag pyntas till sista färden.

Så låt ljuda den jublande livsmelodin
i det sant bacchanaliska ljuset,
Vräk undan den sorgliga filosofin,
drick dig rusig av vänskapens ädlaste vin,
det är *sant* bacchanaliskt *det* ruset.

ANDRA AKTEN

FÖRSPEL

Kvartett.

Världarna välya i eviga banor,
stjärnorna skälva mot blått och svart,
människoöden etsas i eldskrift
från födseln till döden, varifrån och vart . . .

Sten Troglodyt.

Då här jag blickar mig omkring,
mitt öga skådar sällsam ting. —
Vi är jag kallad hit till Eder
och vilka ären I?

Håken.

..... sitt neder
och tälj för oss om gångna dar,
då enväldshärskare du var.

Sten.

Med vapen snidade i sten
jag fällde oxe, hjort och ren,
av björnens och av bäverns hud
jag sömmade min hälgdagsskrud.

Helga.

Det blir ej lätt få honom skriftad;
Säg, hur blev rätt och orätt skiftad?

Sten. Den kraft, som styrde rättens vagn,
var mitt och mina närmstas gagn,
densamma hårda mannakraft,
som knöt min hand kring yxans skaft.

Håken. Förnuft, det var den tidens lösen. —

Helga. Han levt jenseits von gut und bösen —
och så det var, förr'n du fann opp
att pengar sätta uti lopp,
det fanns ej rätt, ej vrängt därför,
att då fanns ej ett enda öre.

Sten. Lögn i din hals, ty mångenstans
stenören uti mängd det fanns;
om här ska' ljugas, då min själ,
jag säger er ett tvärt farväl.

Attila.

Som en steppens fräsande, väsande brand. Hui!
Ifrån Asiens slätter svepte vi fram,
vi ryttarefolket från skräckasagors land

Håken.

en fin och förnämlig svavelgul stam!

Helga.

Och varför?

Attila.

Missionärer vi voro för vår kultur. Hui!
Guds gissel över förvekligad ras,
och ännu en gång kommer Asiens tur. —

Håken.

Välkomna tillbaka till blodigt kalas!

Viking.

De vikingar drogo till Vinlands kust,
holla-i-ho till Vinlands kust,
ty till druvan de hade en svåra lust,
holla-i-holla-i-hoj.
Men bak varje ranka en skräling satt
och vaktade girigt sin saftiga skatt,
och pilarnas mängd gjorde dagen till natt
sjung holla-i-hoj.

Nej bättre då draga där söderut,
där kan man få fukta sin törstiga trut,
ty mjödet i längden blev enst och sött,
fy för Fafner, på vår'n är man ked och trött,
till Söder, till Söder där druvan blött!

Och mot druvsaft vi bytte vårt röda blod
och lämnade också mång kämpe god.
Var ock priset högt, så var varan fin
mellan bärsärkatjut hördes glädjeskrin:
"Nu segla vi hemåt, nu ha vi fått vin!"

Kvartett.

Se'n dess ha seklerna rullat runt,
holla-i-ho, ha rullat runt,
vårt blod är dock sunt, fast det blitt lite tunt.
holla-i-holla-i-hoj.
Vi bita ej längre i sköldarnas rand,
vi förädla vårt korn och potatisland,
men druvsaften än lyftes högst i vår hand,
sjung holla-i-holla-i-hoj.

Renaissance.

Jag stämde upp och sjöng antikens skönhets lov
hon länge ansetts död, jag såg, att hon blott sov,
sövd utav mörkmäns makt vid Drottning Dumhets hov
Törnrosa lik i en förtrollad värld.

Jag red till storms mot trumphenhet och tvång,
som bundo konst och liv, min strid var svår och lång,
jag sjöng om livets lust och vida ljud min sång,
och mörkret klövs av blixten från mitt svärd.

Jag banade mig väg igenom dunkla riken
och kysste liv uti den sovande antiken,
hon föddes till ny blomstring och ny fågning.

Men icke nöjs man med att kyssa blott gudinnor,
jag slogs, drack vin och kysste våra kvinnor,
i jordelivet såg jag himlens hägring.

Roccocoq. (Mel.: W. A. Mozart.)

Quand vous me regardez mon âme
je suis prêt faire quelque blâme
c'est bien vrai, c'est bien vrai
ah, je vous adore —

Roccococotte.

monsieur, je ne le crois pas du tout
n'ose pas plus regarder à vous
c'est bien vrai, c'est bien vrai ah-ah-ah. —

Muskelman. (Mel.: "Arbetets söner".)

Frågar du mig om vad gott i kulturen,
mig som är värvad av Kung Kapital?
Kampen för tillvaron uti naturen,
ger ej den svage och fattige val.
Den som är starkast, rätt brukar få,
det har jag länge och hårt provat på,
dock uti klasskampen skall jag ha makten,
slaven har rest sig, så mycket du vet,
se'n är det jag, som tänker slå takten,
taktpinnen heter — solidaritet. (Går.)

Professor Hjärna.

Sekler flykta, allting flyter,
nytt sig emot gammalt bryter,
världen uppsyn ständigt byter
olikartat vrång:
välde efter välde spränges,
våldet härskar, rätten vränges,
och det skjuts och bränns och hänges
vilt vid hatets sång.
Den kultur vi lärt att dyrka
uti vetenskapens kyrka,
har den kvar sin forna styrka,
bär den dödens frö?
Då du trött på vapenfärden
ser omkring dig uti världen,
syns bland blixterna av svärdens
blänk av annat ljus.
Ljuset från var ärlig strävan
viljestark och utan bävan

stolt men utan all förhåvan
glöd och sakta sus.
Se de stilla uti landen,
som med hjärnan och med handen
hägna ljuset, släcka branden,
timra framtid opp.
Rön och tankar sammanlänka
till en kedja, som kan skänka
tro, att sanningen skall blänka
ifrån framtidsbyggnads topp.

Sfärernas sång.

Kring alltets strålände centrum susa
sju världar i dans varandra förbi,
och toner födas och skiftande brusa
i ööversvinneligt huld harmoni.
Pythagoras, Cicero, Kepler ha anat
återsken, återklang djupt i sitt bröst,
men fåfångt de forskat, lyssnat och spanat,
förnummo blott vardagens ljus och dess röst.

Ej forskningen fångar de sällsamma stunder,
då tillvaron tonar tindrande rik
en samklang med alltet, gudomlighets under,
som bräddar din själ med mystisk musik.
Vart stoftkorn är liksom en värld, och I själva
fullborden Er vandring från stoft och till stoft,
som glimmande stoftkorn världarna välva,
men tonerna brusa i himlarnas loft.

Kör och Orkester.

Så må vårt P. B. leva
uppå sitt eget vis,
förutan Orm och Eva
uti sitt paradys.
Och söka sataniska snaror
oss snärja med argan list,
besegrar P. B. förvisst
kalmuckiska skaror.

Vi hysa ingen fruktan
vi vandra i gamman och fröjd;
trots tidens tunga tuktan
vår sång går mot himlens höjd.
Ty vike ledsnaden från oss
och surhet och sorglig split,
vi sätta vår glada lit
till Bacchus och Kronos.

Timlåt.

Spill icke tiden, snabbt den förgår,
stunden är liden, timklockan slår.

Malmö
C. A. Andersson & C:o boktryckeri
1928